

Het Boek Daniël - Nummer Tweeënvijftig

Het onthullen van de profetische puzzel: Daniëls visioen en de opkomst van koninkrijken

Jeff Pippenger

2024-01-16

In het vorige artikel hebben wij erop gewezen dat Gabriël het einde van de „laatste gramschap” gaf om de datum van 1844 te bevestigen, op grond van twee getuigen. Miller begreep de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, die voltrokken werden over het koninkrijk Juda, maar hij kwam nooit tot het punt waarop hij het doel en de verhouding van het oordeel van de „zeven tijden” over zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk van Israël inzag. Of hij ooit het onderscheid van „de laatste gramschap” in vers negentien heeft onderkend, is twijfelachtig, hoewel hij ongetwijfeld in algemene zin begreep dat de „gramschap” de „zeven tijden” was. Het licht van een eerste en laatste gramschap werd in 1856 door Palmoni ontzegd, maar het werd in 1863 verworpen. Toch was Millers boodschap van de „zeven tijden” juist, zij het beperkt.

Miller zou niet hebben onderkend dat de kleine horen van het heidense Rome in vers elf van Daniël acht het heidendom verhief en groot maakte, want voor Miller betekende “wegnemen” eenvoudigweg verwijderen in elk van de drie voorkomens ervan in Daniël. Toch was zijn boodschap nog steeds juist, zij het beperkt.

De Millerieten erkenden wel dat het “heiligdom” in vers elf de heidense tempel in de stad Rome was (het Pantheon), maar de Hebreeuwse taal was niet waarop hun boodschap was gebaseerd. Millers boodschap was gericht op profetische tijd. De geschiedenis waarin hun boodschap werd ontzegd, verhinderde hun de Verenigde Staten te zien als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, maar meer nog verhinderde zij hun het pausdom te zien als het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie.

Gedwongen door de geschiedenis waarin zij leefden, pasten zij de profetieën toe in overeenstemming met hun verwachting van de spoedig komende wederkomst van Christus, en zij werden teleurgesteld, toch was hun boodschap juist. Wanneer Gabriël in de verzen vijftien tot en met zevenentwintig de uitleg van de twee visioenen geeft, verhinderde Millers begrip hem de bredere openbaring van de koninkrijken te vatten die werd voorgesteld in de genderoscillatie van de kleine hoorn in de verzen negen tot en met twaalf. De Millerieten zien in Gabriëls uitleg Rome slechts als een vierde en laatste aards koninkrijk.

En het geschiedde, toen ik, ja ik Daniël, het gezicht had gezien en naar de betekenis ervan zocht, zie, daar stond voor mij iemand die eruitzag als een man. En ik hoorde een mensenstem tussen de oevers van de Ulai, die riep en zei: Gabriël, doe deze man het gezicht verstaan. Toen kwam hij dicht bij de plaats waar ik stond; en toen hij kwam, werd ik bevreesd en viel op mijn aangezicht. Maar hij zei tot mij: Versta, mensenkind, want het gezicht ziet op de tijd van het einde. Terwijl hij nu met mij sprak, viel ik in een diepe slaap met mijn aangezicht ter aarde; maar hij raakte mij aan en zette mij overeind. En hij zei: Zie, ik zal u doen weten wat er

geschieden zal aan het einde van de gramschap; want op de vastgestelde tijd zal het einde er zijn. De ram die gij gezien hebt met de twee horens, dat zijn de koningen van Medië en Perzië. En de ruige bok is de koning van Griekenland; en de grote horens die tussen zijn ogen is, dat is de eerste koning. En dat die afgebroken werd en in zijn plaats vier opkwamen: vier koninkrijken zullen uit het volk opstaan, maar niet in zijn kracht. En in de laatste tijd van hun koningschap, wanneer de overtreders de maat vol gemaakt hebben, zal een koning opstaan met een grimmig aangezicht en bedreven in duistere spreuken. En zijn macht zal sterk zijn, maar niet door zijn eigen macht; en hij zal op wonderlijke wijze verderf aanrichten, en voorspoedig zijn, en handelen, en de machtigen en het heilige volk te gronde richten. En door zijn sluwheid zal hij ook het bedrog in zijn hand doen gelukken; en in zijn hart zal hij zichzelf verheffen, en door vrede zal hij velen verderven; ook zal hij opstaan tegen de Vorst der vorsten, maar hij zal zonder mensenhand gebroken worden. En het gezicht van de avond en de morgen, waarvan gesproken is, is waar; sluit daarom het gezicht toe, want het zal nog vele dagen duren. En ik, Daniël, bezweek en was enige dagen ziek; daarna stond ik op en verrichtte de zaken van de koning. En ik was ontzet over het gezicht, maar niemand begreep het. Daniël 8:15–27.

Hoewel Daniël het visioen van de rivier de Ulai ontving (dat nu bezig is in vervulling te gaan), wordt in de geschiedenis van Babylon het eerste koninkrijk buiten het visioen gelaten. Het was opgenomen als het hoofd van goud en als de leeuw in de hoofdstukken twee en zeven, maar de profetische eigenschap van Babylon, namelijk verwijderd en hersteld te worden, werd in hoofdstuk acht benadrukt. Nebukadnezar had de dodelijke wond van het pausdom getypeerd toen hij voor „zeven tijden” van de mensen werd verdreven, en zo de symbolische zeventig jaren typifieerde waarin de hoer van Tyrus vergeten is. In Daniël hoofdstuk acht wordt Babylon vergeten uit de koninkrijken van de Bijbelprofetie en begint het visioen met de Meden en de Perzen (de ram), waarop Griekenland volgde (de geitenbok).

Het koninkrijk van Alexander de Grote viel uiteen in vier koninkrijken die minder machtig waren dan Alexander, zoals dit ook in hoofdstuk zeven was voorgesteld door de luipaard, die vier vleugels en vier koppen had. Vier vertegenwoordigt het wereldwijde, zoals voorgesteld door noord, oost, zuid en west. In vers acht van hoofdstuk acht kwamen vier aanzienlijke horens op naar de vier winden des hemels. In hoofdstuk zeven stemmen de vier vleugels van Griekenland overeen met de vier winden van hoofdstuk acht, en de vier koppen van Griekenland stemmen overeen met de vier aanzienlijke horens. De vier koppen en de vier aanzienlijke horens vertegenwoordigen de vier koninkrijken waarin Alexanders oorspronkelijke koninkrijk uiteenviel, en de vier vleugels en de vier winden vertegenwoordigen de vier gebieden van verdeling. Het onderscheid in dit punt is belangrijk om te onderkennen, want het vertegenwoordigt een argument dat de Millerieten aanvoerden tegen het traditionele begrip van de protestanten met betrekking tot het vierde koninkrijk van Rome.

Op de tafelen van Habakuk, weergegeven door de pionierskaarten van 1843 en 1850, is er slechts één voorstelling die geen profetische toepassing illustreert, en die heeft betrekking op het onderscheid tussen de vier hoofden en de aanzienlijke horens, en de vier vleugels en winden. In een poging de waarheid te verduisteren dat Rome het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie is, voerde Satan een redenering in met betrekking tot de ware of valse betekenis van de vier hoofden

en aanzienlijke horens, en de vier vleugels en winden. Satan deed dit omdat het boek Daniël duidelijk vaststelt dat er in het boek Daniël één onderscheiden symbool is dat het gezicht bevestigde. Een deel van het bewijs dat dit symbool bevestigt, ligt in de vier hoofden en aanzienlijke horens, en de vier vleugels en winden. De protestanten hielden vast aan een satanische zienswijze van deze redenering, en de redenering was zo betekenisvol voor de Milleritische geschiedenis dat zij er op de kaart naar verwezen. De macht die het “chazon”-gezicht in het boek Daniël bevestigt, wordt aangeduid als de “rovers van uw volk”, en de protestanten identificeerden die macht als een van een lange reeks Syrische koningen met de naam Antiochus Epiphanes, en Miller identificeerde haar als Rome.

En in die tijden zullen velen opstaan tegen de koning van het zuiden; ook de geweldenaars uit uw volk zullen zich verheffen om het visioen te bevestigen, maar zij zullen ten val komen.
Daniël 11:14.

Antiochus was een van de koningen in een reeks koningen die voortkwam uit een van de vier koninkrijken waarin het rijk van Alexander uiteengevallen was. De kleine hoorn van vers negen van Daniël acht was voortgekomen na het koninkrijk van Alexander, en vers negen zegt dat uit een van hen de kleine hoorn voortkwam.

En uit een van die kwam een kleine hoorn voort, die uitermate groot werd, naar het zuiden en naar het oosten en naar het Sieraadland. Daniël 8:9.

Het betoog over de vraag of Rome het gezicht bevestigt, dan wel een zwakke en tamelijk onbeduidende Syrische koning het gezicht bevestigt, omvat tevens het betoog over de vraag of de macht van de kleine hoorn voortkwam uit een van de vier horens, dan wel uit een van de vier winden. Het is nauwelijks een punt van discussie, want geschiedenis en profetie maken duidelijk dat Rome geen afstammeling was van het Griekse rijk, maar dat Rome een nieuwe macht was. Indien Rome het vierde koninkrijk was, dan moet het „een van hen” van vers negen een van de vier winden of vleugels zijn. Indien het Antiochus Epiphanes was, kwam het voort uit de hoorn van Syrië.

De millerieten zagen in dat de macht die werd voorgesteld als „de geweldenaars van uw volk” zich tegen Christus zou verheffen.

En door zijn beleid zal hij ook het bedrog in zijn hand doen gedijen; en hij zal zich in zijn hart verheffen, en door vrede zal hij velen verderven; hij zal zich ook verheffen tegen de Vorst der vorsten; maar zonder hand zal hij gebroken worden. Daniël 8:25.

De „Vorst der vorsten” is Christus, en Antiochus Epiphanes leefde lang vóór de geboorte van Christus; daarom wezen de Millerieten op dit feit op de kaart van 1843. Op de kaart namen zij het jaartal 164 op, dat in werkelijkheid geen bijbelse verwijzing heeft en eenvoudig een aantekening was die de betekenis aanduidt van het geschil over het vierde koninkrijk tussen Miller en de protestantse theologen. Naast het jaartal „164” schreven zij op de kaart: „Dood van Antiochus Epiphanes, die uiteraard niet opstond tegen de Vorst der vorsten, daar hij 164 jaar dood was geweest voordat de Vorst der vorsten werd geboren.”

Tegenwoordig leert het adventisme dat „de rovers van uw volk” Antiochus Epiphanes is, evenals het afvallige protestantisme, ondanks het feit dat de Inspiratie heeft opgetekend dat „de kaart van 1843 werd geleid door de hand des Heren en niet gewijzigd mocht worden.” De millerieten wisten dat de koning met het onbeschaamde aangezicht Rome was, zodat zij niet aan het wankelen werden gebracht door de satanische leer die het vermogen ondermijnt om het visioen van de „chazon” vast te stellen. De Bijbel is duidelijk dat, als er geen visioen is, het volk te gronde gaat.

Waar geen visioen is, raakt het volk losbandig; maar hij die de wet onderhoudt, welgelukzalig is hij. Spreuken 29:18.

Het visioen dat Salomo in het vers aanduidt, is het „chazon”-visioen, dat in vers dertien van Daniël acht het visioen is dat het heidendom en het pausdom aanwijst als machten die het heiligdom en het heil vertrapten. Voor de Millerieten vertegenwoordigden die twee verwoestende machten het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie, en zonder het vierde koninkrijk van Rome (de rovers van uw volk) te erkennen, zouden zij niet in staat zijn geweest het visioen vast te stellen. De „rovers van uw volk” in vers veertien van Daniël elf zouden opstaan tegen de koning van het zuiden, zich verheffen, het visioen bevestigen en vallen. Rome vervulde elk van die kenmerken.

In hoofdstuk zeven wordt het vierde koninkrijk uitdrukkelijk aangeduid als „verschillend” van de koninkrijken die eraan voorafgingen.

Hierna zag ik in de nachtgezichten, en zie, een vierde dier, schrikwekkend en vreselijk, en uitermate sterk; en het had grote ijzeren tanden: het verslond en verbrijzelde, en vertrad het overblijfsel met zijn voeten; en het verschilde van al de dieren die vóór het geweest waren; en het had tien horens.... Toen verlangde ik de waarheid te weten omtrent het vierde dier, dat verschilde van al de andere, uitermate schrikwekkend, welks tanden van ijzer waren, en zijn nagels van koper; dat verslond, verbrijzelde, en het overblijfsel met zijn voeten vertrad; Ook omtrent de tien horens die op zijn kop waren, en omtrent die andere die opkwam, en waarvoor er drie vielen; ja, omtrent die horens die ogen had, en een mond die zeer grote dingen sprak, welks aanblik forser was dan die van zijn metgezellen. Daniël 7:7, 19, 20.

Het vierde koninkrijk van Daniël zeven werd tweemaal aangeduid als „verschillend” van de koninkrijken die eraan voorafgingen. Indien de „kleine hoorn” van vers negen slechts een voortzetting van de Syrische hoorn (Antiochus Epiphanes) was geweest, zou hij niet anders zijn geweest. De beesten die in hoofdstuk zeven aan Rome voorafgingen, waren de leeuw, de beer en de luipaard, alle dieren die daadwerkelijk in de natuur bestaan; maar toen het om het vierde beest ging, met ijzeren tanden en koperen klauwen, kende Daniël geen beest uit de natuur dat het vreselijke, verslindende beest vertegenwoordigde. Het was anders (verschillend). De „kleine hoorn” van vers negen kwam voort uit een van de gebieden die door de vier winden en vleugels werden voorgesteld, en niet uit een van de horens of aanzienlijken.

Daniël hoofdstuk acht verklaart dat „in het laatst van hun koninkrijk, wanneer de overtreders de maat vol hebben gemaakt, een koning met een grimmig gelaat, bedreven in duistere raadselen, zal opstaan.” In de „laatste tijd van hun koninkrijk” (Griekenland, dat uiteengevallen was in vier koninkrijken), in de tijd „wanneer de overtreders de maat vol hebben gemaakt”, zou een nieuwe

koning opstaan.

“Iedere natie die op het toneel van het handelen is verschenen, is toegestaan haar plaats op de aarde in te nemen, opdat vastgesteld zou worden of zij de doeleinden van de Wachter en de Heilige zou vervullen. De profetie heeft de opkomst en ontwikkeling van de grote wereldrijken gevolgd—Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome. Met elk van deze heeft de geschiedenis zich, evenals met de minder machtige naties, herhaald. Elk heeft zijn tijd van beproeving gehad; elk heeft gefaald, zijn glorie is verbleekt, zijn macht is geweken.” Prophets and Kings, 535.

Aan het einde (“in de laatste tijd”) van het koninkrijk van Griekenland, wanneer hun beker van genadetijd beproeving vol geworden was (“wanneer de overtreders de maat vol gemaakt hebben”), zou een “koning met een grimmig aangezicht” opstaan. Die koning zou “duistere spreuken” verstaan, want hij zou een geheel andere taal spreken dan het Hebreeuws van de Joden of het Grieks van het voorafgaande koninkrijk, namelijk Latijn. Dat koninkrijk was door Mozes aangeduid als de natie die het beleg van de jaren 66 tot 70 n.Chr. zou brengen, waar onder andere de hongersnood zo verschrikkelijk was dat de Joden hun eigen kinderen aten om te overleven.

Omdat gij de HEERE, uw God, niet gediend hebt met vreugde en met blijdschap des harten, wegens de overvloed van alles, daarom zult gij uw vijanden dienen, die de HEERE tegen u zenden zal, in honger en in dorst en in naaktheid en gebrek aan alles; en hij zal een ijzeren juk op uw hals leggen, totdat hij u verdelgd zal hebben. De HEERE zal van verre, van het einde der aarde, een volk tegen u doen opkomen, snel als de arend vliegt; een volk welks taal gij niet zult verstaan; een volk met een grimmig gelaat, dat de persoon van de oude niet zal aanzien, noch de jonge genade zal bewijzen. En het zal de vrucht van uw vee en de vrucht van uw land verteren, totdat gij verdelgd zijt; het zal u ook geen koren, most of olie overlaten, noch de worp van uw runderen of de aanwas van uw kleinvee, totdat het u verdelgd zal hebben. En het zal u in al uw poorten belegeren, totdat uw hoge en versterkte muren, waarop gij vertrouwd hebt, in heel uw land neergekomen zijn; ja, het zal u belegeren in al uw poorten, in heel uw land, dat de HEERE, uw God, u gegeven heeft. Dan zult gij de vrucht van uw eigen lichaam eten, het vlees van uw zonen en van uw dochters, die de HEERE, uw God, u gegeven heeft, in de belegering en in de benauwdheid, waarmee uw vijanden u benauwen zullen. Deuteronomium 28:47–53.

In Daniël hoofdstuk twee werd het vierde koninkrijk voorgesteld door „ijzer”, en Mozes wees op „een volk” dat een „ijzeren juk” op de Joden zou leggen. Dat „volk” zou de Joden „verdelgen”, en het zou zo snel zijn als een arend, waarvan de arend het symbool van Rome is. Het zou een „volk” zijn „welks taal gij niet zult verstaan”, want zijn taal zou voor de Joden „duistere woorden” zijn. Het zou een „volk met een grimmig gelaat” zijn, zoals in Daniël hoofdstuk acht wordt beschreven als „een koning met een grimmig gelaat”. En in de „belegering” van Jeruzalem aten de Joden hun „zonen en dochters”.

Miller erkende het heidense Rome als de macht die door Mozes was voorspeld, en als het vierde „ijzeren” koninkrijk van Daniël twee, en als de „natie” die Latijn sprak, niet Hebreeuws of Grieks. Miller maakte geen onderscheid tussen het vierde en het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie, want voor hem waren zij beide eenvoudigweg Rome. Daarom wilde hij, nadat het heidense Rome

in vers drieëntwintig was opgestaan, het onderscheid dat in vers vierentwintig wordt weergegeven, niet zien. In het visioen had de kleine hoorn in de verzen negen tot en met twaalf gewisseld van mannelijk naar vrouwelijk, van vrouwelijk naar mannelijk en van mannelijk naar vrouwelijk, en vers drieëntwintig duidt de profetische kenmerken van het heidense Rome aan; Gabriëls uitleg in vers vierentwintig verandert naar vrouwelijk Rome. De macht in vers vierentwintig zou „grote kracht” bezitten, „maar niet door zijn eigen kracht; en hij zal wonderbaarlijk verderven, en voorspoedig zijn, en handelen, en hij zal de machtigen en het heilige volk verderven.”

Het pauselijke Rome zou de militaire macht van het heidense Rome ontvangen, en het zou Gods volk vernietigen gedurende duizend tweehonderdzesestig jaar, van het jaar 538 tot 1798. Het zou „op wonderbaarlijke wijze” vernietigen, want het is het beest waarover de gehele wereld zich „verwondert”, en het was de macht die zou „handelen en voorspoedig zijn” totdat de eerste verontwaardiging, die was „vastgesteld” om in 1798 te worden voleindigd, vervuld was.

Dan volgt Gabriël in vers vijftwintig de schommeling die gevestigd was in de verzen die hij voor Daniël uitlegde, en richt zich opnieuw tot het heidense Rome, dat door middel van een ander soort „beleid” zijn rijk bijeenbracht, zoals door alle geschiedschrijvers wordt bevestigd. De „list” van het heidense Rome was de volken ertoe te bewegen zich bij zijn groeiende rijk aan te sluiten, en het gebruikte de belofte van vrede en voorspoed om het rijk op te bouwen, in tegenstelling tot de voorafgaande rijken, die eenvoudigweg door militaire macht werden gesmeed. Het heidense Rome zou zich ook „verheffen tegen de Vorst der vorsten”, zoals het deed toen het Christus aan het kruis van Golgotha plaatste.

Daarna spreekt Gabriël over de twee visioenen die hij voor Daniël uitlegde, door vast te stellen dat het „mareh”-visioen van de verschijning (de tweeduizend driehonderd dagen) waar was, en dat het „chazon”-visioen van de vertrapping van het heiligdom en het leger door het heidense Rome en het pauselijke Rome „toegesloten (verzegeld)” moest worden, „voor vele dagen” (tot de tijd van het einde in 1798).

Toen was Daniël enige tijd ziek en keerde daarna terug naar zijn werk, maar hij begreep nog steeds het visioen van de „mareh” niet, het visioen waarvan Gabriël de opdracht had gekregen hem het te doen verstaan. Daarom zou Gabriël in hoofdstuk negen terugkeren om zijn werk te voltooien, namelijk Daniël het visioen van de „mareh” te doen verstaan.

In Daniël hoofdstuk negen had Daniël het profetische Woord bestudeerd en kwam hij door de geschriften van Mozes en Jeremia tot inzicht. Jeremia had vastgesteld dat de ballingschap waarin hij verkeerde zeventig jaar zou duren.

En dit gehele land zal een woestijn en een voorwerp van ontzetting worden; en deze volken zullen de koning van Babel zeventig jaar dienen. En het zal geschieden, wanneer de zeventig jaren vervuld zijn, dat Ik de koning van Babel en dat volk, spreekt de HEERE, om hun ongerechtigheid zal straffen, en het land der Chaldeeën, en het tot eeuwige verwoestingen zal maken. Jeremia 25:11, 12.

Volgens Mozes zou de gevangenschap in het land van de vijand overeenkomen met een tijd waarin het land zijn sabbatten zou genieten.

En Ik zal het land tot verwoesting brengen; en uw vijanden die daarin wonen, zullen daarover ontzet zijn. En Ik zal u onder de heidenvolken verstrooien, en het zwaard achter u uittrekken; en uw land zal verwoest zijn, en uw steden een woestenij. Dan zal het land zijn sabbatten genieten, zolang het verwoest ligt en gij in het land van uw vijanden zijt; dan zal het land rusten en zijn sabbatten genieten. Zolang het verwoest ligt, zal het rusten; omdat het niet heeft gerust in uw sabbatten, toen gij daarop woonde. Leviticus 26:32–35.

Daniël had uit Gods profetische Woord, op grond van twee getuigen, verstaan dat Zijn volk verstrooid was in het land van de vijand, gedurende welke tijd het land zijn sabbatten zou genieten. Hij begreep wat de schrijver van Kronieken begreep met betrekking tot Jeremia's zeventig jaren.

En hen die aan het zwaard ontkomen waren, voerde hij weg naar Babel; daar waren zij knechten van hem en van zijn zonen, tot de heerschappij van het koninkrijk van Perzië; om het woord des HEEREN, door de mond van Jeremia gesproken, te vervullen, totdat het land van zijn sabbatten genoten had; want al de dagen dat het woest lag, hield het sabbat, om zeventig jaren te vervullen. Doch in het eerste jaar van Kores, koning van Perzië, opdat het woord des HEEREN, door de mond van Jeremia gesproken, volbracht zou worden, verwekte de HEERE de geest van Kores, koning van Perzië, zodat hij door zijn gehele koninkrijk een oproep liet uitgaan, en die ook schriftelijk deed bekendmaken, zeggende: Zo zegt Kores, koning van Perzië: Alle koninkrijken der aarde heeft de HEERE, de God des hemels, mij gegeven; en Hij heeft mij opgedragen Hem een huis te bouwen te Jeruzalem, dat in Juda is. Wie is er onder u uit al zijn volk? De HEERE, zijn God, zij met hem, en hij trekke op. 2 Kronieken 36:20–23.

Daniël begreep dat Jeremia's zeventig jaren van verstrooiing in het land van de vijand, terwijl het land haar sabbatten genoot, gegrond waren op de vloek van „zeven tijden” in Leviticus zesentwintig; en in gehoorzaamheid aan dat inzicht volbracht hij het voorgeschreven herstelmiddel dat daar gegeven wordt voor hen die uiteindelijk ontwaken tot hun verstrooide toestand.

En over hen die van u in het leven overblijven, zal Ik in het land van hun vijanden een verslagenheid in hun hart zenden; en het geritsel van een bewogen blad zal hen opjagen; en zij zullen vluchten, zoals men vlucht voor het zwaard; en zij zullen vallen, terwijl niemand hen vervolgt. En zij zullen over elkaar heen vallen, als voor het zwaard, terwijl niemand hen vervolgt; en gij zult geen kracht hebben om stand te houden voor uw vijanden. En gij zult omkomen onder de heidenvolken, en het land van uw vijanden zal u verslinden. En wie van u overblijven, zullen wegwijnen in hun ongerechtigheid in de landen van uw vijanden; en ook in de ongerechtigheden van hun vaders zullen zij met hen wegwijnen. Indien zij hun ongerechtigheid belijden, en de ongerechtigheid van hun vaders, met hun overtreding waarmee zij tegen Mij hebben overtreden, en ook dat zij in vijandschap tegen Mij gewandeld hebben; en dat ook Ik in vijandschap tegen hen gewandeld heb en hen gebracht heb in het land van hun vijanden; indien dan hun onbesneden hart vernederd wordt, en zij dan de straf op hun ongerechtigheid aanvaarden: dan zal Ik Mijn verbond met Jakob gedenken, en ook Mijn verbond met Izak, en ook Mijn verbond met Abraham zal Ik gedenken; en Ik zal het land gedenken. Ook zal het land door hen verlaten zijn en zijn sabbatten genieten, terwijl het woest

ligt zonder hen; en zij zullen de straf op hun ongerechtigheid aanvaarden, omdat, ja omdat zij Mijn bepalingen verworpen hebben en hun ziel van Mijn inzettingen een afkeer had. Maar zelfs dan, wanneer zij in het land van hun vijanden zijn, zal Ik hen niet verwerpen, noch van hen walgen om hen geheel te verdelgen en Mijn verbond met hen te verbreken; want Ik ben de HEERE, hun God. Maar Ik zal hun ten goede gedenken aan het verbond van hun voorvaderen, die Ik uit het land Egypte heb uitgeleid voor de ogen van de heidenvolken, opdat Ik hun tot een God zou zijn: Ik ben de HEERE. Dit zijn de inzettingen en bepalingen en wetten die de HEERE tussen Zich en de kinderen van Israël op de berg Sinaï door de hand van Mozes vastgesteld heeft. Leviticus 26:36–46.

Daniëls gebed in hoofdstuk negen behandelt elk onderdeel van de raad voor hen die zich verstrooid bevinden in het land van de vijand. Dat gebed moet in overeenstemming worden gebracht met zijn gebed in hoofdstuk twee, want samen vertegenwoordigen zij het gebed van hen in Openbaring hoofdstuk elf, die dood lagen op de straten van die grote stad, Sodom en Egypte, en die ontdekken dat ook zij verstrooid waren. Wanneer Daniël zijn gebed besluit, keert Gabriël terug om het werk te voltooien van de verklaring van het visioen van de „mareh”, juist zoals de Heilige Geest voornemens is te volbrengen voor de twee getuigen van Openbaring hoofdstuk elf.

Terwijl ik nog sprak en bad, en mijn zonde en de zonde van mijn volk Israël beleed, en mijn smeking voor het aangezicht van de HEERE, mijn God, neerlegde ten behoeve van de heilige berg van mijn God; ja, terwijl ik nog sprak in het gebed, raakte de man Gabriël, die ik in het begin in het visioen gezien had, mij aan, nadat hij snel was komen aanvliegen, omstreeks de tijd van het avondoffer. En hij onderwees mij, sprak met mij en zei: O Daniël, nu ben ik uitgegaan om u inzicht en verstand te geven. Daniël 9:20–22.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Kort vóór de val van Babylon, toen Daniël over deze profetieën nadacht en God zocht om inzicht in de tijden, werd hem een reeks visioenen gegeven betreffende de opkomst en ondergang van koninkrijken. Bij het eerste visioen, zoals opgetekend in het zevende hoofdstuk van het boek Daniël, werd een uitleg gegeven; toch werd niet alles aan de profeet duidelijk gemaakt. ‘Mijn gedachten verschrekten mij zeer,’ schreef hij over zijn ervaring in die tijd, ‘en mijn gelaat veranderde aan mij; maar ik bewaarde de zaak in mijn hart.’ Daniël 7:28.”

„Door een ander visioen werd verder licht geworpen op de gebeurtenissen van de toekomst; en het was aan het einde van dit visioen dat Daniël hoorde ‘de één heilige spreken, en een andere heilige zeide tot dien zekeren heilige, die sprak: Tot hoelang zal dit gezicht zijn?’ Daniël 8:13. Het antwoord dat gegeven werd: ‘Tot twee duizend en driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom gereinigd worden’ (vers 14), vervulde hem met verwarring. Ernstig zocht hij naar de betekenis van het visioen. Hij kon de samenhang niet begrijpen tussen de zeventigjarige gevangenschap, zoals door Jeremia voorgezegd, en de drieëntwintighonderd jaar waarvan hij in het visioen de hemelse bezoeker hoorde verklaren dat zij moesten verlopen vóór de reiniging van Gods heiligdom. De engel Gabriël gaf hem een gedeeltelijke uitleg; toch viel de profeet, toen hij de woorden hoorde: ‘Het gezicht ... zal voor vele dagen zijn,’ in onmacht. ‘Ik, Daniël, bezweek,’ tekent hij aangaande zijn ervaring op, ‘en was verscheidene dagen ziek; daarna stond ik op en deed des konings zaken; en ik was verbijsterd over het gezicht, maar

niemand verstond het.’ Verzen 26, 27.”

Nog steeds bezwaard om Israël, bestudeerde Daniël opnieuw de profetieën van Jeremia. Zij waren zeer duidelijk—zo duidelijk dat hij door deze in de boeken opgetekende getuigenissen ‘het getal der jaren verstond, waarvan het woord des Heeren tot den profeet Jeremia gekomen was, dat Hij zeventig jaren in de verwoestingen van Jeruzalem zou volbrengen.’ Daniël 9:2.

‘Met een geloof dat gegrond was op het vaste profetische woord, smeekte Daniël de Heere om de spoedige vervulling van deze beloften. Hij pleitte ervoor dat de eer van God bewaard zou blijven. In zijn bede vereenzelvigde hij zich volkomen met hen die aan het goddelijke voornemen tekortgeschoten waren, en beleet hun zonden als de zijne.’ Profeten en Koningen, 553, 554.